

Tisztelt ünneplő közönség!

Tisztelt Miniszter Úr, Polgármester Úr, képviselő urak, kedves barátaim....

Az első szó a háláé, a köszöneté. Hála azoknak, akik 1956 októberében - novemberében és az azt követő kommunista terror ideje alatt talán nem hiába adták életüket a magyar szabadságharcért. 55 évvel ezelőtt a nyirkos október-novemberi napokban tankágyúk lövedekei rázták meg hazánkat. Rágondolva még ma is hallom a robbanások zaját, a lánctalpak nyikorgását. Tisztelettel és kegyelettel hajtom meg a fejemet bajtársaim és honfitársaim emléke előtt, akik ezt a mai napot már nem élhették meg. Őket az agresszor gyilkos golyói leterítették vagy később, a megtorló kommunista terror kivégeztette. Körülbelül háromszáz honfitársam vált így vértanúvá Budapesten és vidéken. Tisztelettel adózom továbbá mindazoknak, annak a több tízezer embernek, akiket ugyan nem öltek meg, de forradalmi meggyőződésük, szabadságszeretetük és megtörhetetlen magyarságuk miatt börtönbe zártak, meghurcoltak, megkínóztak, fizikailag és lelkileg megnyomorítottak vagy a Szovjetunióba hurcoltak.

Hazánk legkiválóbb szellemei, tudósok, írók, költők, művészek kényszerültek arra, hogy elhagyják laboratóriumaikat, tudományos munkájukat, hogy lemondjanak istenadta tehetségüknek a haza és az emberiség javára való kibontakoztatásáról, és a kényszermunkát vagy a némaságot válasszák. 1956 októbere után olyan hatalmas törés következett be a magyar szellemi élet természetes fejlődésében, amelynek nincs párja a történelmünkben, e tekintetben messze meghaladja azt a kárt, amit a Haynau-korszak, a Tanácsköztársaság, vagy a második világháború okozott. 1956 traumáját máig nem hevertük ki: az igazságtalanság, a kontraszelekció, a silányság egy generáció tehetséges tagjainak kibontakozását tette végérvényesen lehetetlenné. Az el nem végzett tudományos kísérletek, meg nem tartott magas színvonalú egyetemi előadások, a meg nem született művek pótolhatatlan hiányt jelentenek a magyar kultúra több évszázados történetében. A külföldre távozottak sikerei közvetve jelzik, mekkora szellemi kincs maradt örökre a meddőhányó alatt.

Ideje lenne már, hogy a volt kommunisták, akik kivégezték a fiatal forradalmárokat, s a terror évtizedei alatt megkínózták, fizikailag és lelkileg megnyomorították a nemzetet, bocsánatot kérjenek a magyar néptől. Pedig vérlázító módon, még a szabad Magyarország magas nyugdíjait is élvezik, miközben a még köztünk élő hősök, vagy özvegyeik nyomorognak Magyarországon.

Giorgio Napolitano az Olasz Köztársaság elnöke, aki '56-ban csak szóban vétkezett, az ötveneves évfordulón önkritikát gyakorolt és újraértékelte azt az állásfoglalást, amit az olasz kommunista párt és ő, mint fiatal párttag akkor képviselt. Többek között belátta, hogy társa, Antonio Giolitti cselekedett helyesen, aki a magyar események után tüntetőleg kilépett az olasz kommunista pártból, továbbá elismerte, hogy Pietro Nenninek, a szocialista párt akkori elnökének volt igaza, aki jogosnak tartotta a magyar forradalom követeléseit, s elítélte a vörös hadsereg beavatkozását, valamint elhatárolta magát azoktól, akik mindezeket helyeselték.

Mindezek után Hruscsovnak visszaküldte a néhány évvel korábban kapott Sztálin-díjat.

Ahogy Pietro Nenni szigorúan elítélte a vörös hadsereg agresszióját és a magyar forradalom vérbefojtását, ugyanolyan jogunk van nekünk is, akik '56-ban küzdöttünk a szabadságért, elítélni az Egyesült Államok akkori közömbösségét, cinizmusát, mint ahogy ez kitűnik az akkori külügyminisztériumi helyettes államtitkár (Robert Murphy) Hruscsovnak írt táviratából :

“Az elnök és az amerikai kormány nem tekinti Magyarországot az Egyesült Államok érdekszférájába tartozó országnak”

Hozzáfűzöm, hogy Hruscsov ezt a táviratot Brioniban kapta meg, amikor éppen Titoval és Szuszlovval arról tárgyaltak, hogy lehetne megoldani a magyar forradalmat súlyosabb vérveszteség nélkül. Ma már tudjuk milyen döntésre jutott Hruscsov, miután megkapta az amerikai táviratot.

Kedves ünneplő közönség!

A demokrácia egyik legveszedelmesebb és legalattomosabb ellensége a közöny, a közömbösség, a széthúzás, az egymás elleni acsárkodás és áskálódás. Ezek a jelenségek, ha jól belegondolunk a visszarendeződést és egy kommunista rendszer visszatérését segíthetik elő. Ma azok szövegelnek a demokráciát nálunk fenyegető veszélyekről, akik 5 esztendővel ezelőtt brutális módon szétverték a forradalmat ünneplő tömeget, egyeseket örökre nyomorékká téve.

Az 56-ban elesett hőseink emlékére, akkor amikor ezt az emlékművet felavatjuk, egymás kezét megszorítva adjuk tanújelét az együvé tartozásnak.

Tegyünk ünnepélyes ígéretet és mutassuk meg az egész világnak, hogy Magyarországon nincs széthúzás azok között, akik keresztény magyar értékrendet képviselik, de ugyanakkor mi nem vagyunk hajlandóak kezét fogni azzal a kézzel, amelyben tegnap még gumibot volt. Tudjuk azt, hogy mit jelent a demokrácia. Hogy nem kerülhetnek újra hatalomra semmiféle dezinformációval és mesterkedéssel a régi rend levitézlett lovagjai. A magyar nép tudja, hogy kik a becsületes emberek és tudja azt, hogy kik azok akik csak üres szólamokkal próbálják őket megszedíteni. Meggyőződésem, hogy mi magyarok sokkal értelmesebbek vagyunk, semminthogy a hamis prófétáknak hitelt adjunk. Erre kötelez minket azoknak a barátainknak és bajtársainknak az emléke is, akik az ország függetlenségének védelmében a demokráciáért, egy európai Magyarorszáért adták életüket, akikre ma itt emlékezünk. Iskoláinkban marxi, lenini, sztálini ideológia nevében próbálták kiirtani azt az ezeréves keresztény erkölcsöt, nemzeti gondolkodást és érzületet, amely Európa országaiban magát az európaiságot jelenti. A hazugságokon átlátva éppen a munkásság, a diákság, az egyetemi hallgatók, a hadsereg, rendőrség, a jövő értelmisége utasították el ezt a rendszert, annak minden politikai, társadalmi, gazdasági és kulturális intézményeivel együtt 1956. október 23-án.

1956. október 23-án a Szabad Nép "Új tavaszi seregszemle" című vezércikkkel üdvözölte az ifjúság követeléseit. A tüntetésből néhány óra leforgása alatt forradalom lett, s a munkásság, rendőrség, hadsereg azonnal a diákok mellé állt. Felesleges felidézni az október 23-i eseményeket, hiszen ezerszer hallottuk mindannyian. De ugyanakkor nem szabad elfelejtenünk, hogy az '56-os események mindenképpen mérföldkőnek számítanak, s nemcsak a magyar történelemben, hanem az egész világ történelmi felfogásában. Hiszen ekkor jött rá millió és millió ember, hogy tulajdonképpen a kommunista ideológia és társadalmi rendszer, amit

akkor a Szovjetunió képviselt, tagadja az ember egyéniségét, szellemének és tevékenységének a szabadságát, vagyis mindent, amit az embert emberré teszi. Ekkor döbbsent rá a világ arra, hogy ez a rendszer pontosan olyan vérengző és gonosz, mint a náciizmus vagy a fasizmus volt.

Hazánk ma a szabad és demokratikus országok családjába tartozik. Az 1956-os forradalom napjaiban kivívtuk az egész világ csodálatát és elismerését. Maroknyi nép szállt szembe egy világbirodalommal, dacolva a sokszoros túlerővel, bátran és felemelt fejjel mondott ellent a gonosznak, az idegen elnyomásnak. 1989-ben - 1956 folytatásaként - a magyar-osztrák határ megnyitása már a szovjet típusú rendszerek összeomlását jelentette. Leomlott a berlini fal, széttört a Vasfüggöny, a Kárpát – medence csonkult határú Magyarországa felszámolta a 20.század keleti veszedelmét.

Befejezésül szeretném megkérdezni Önöktől : Ha most itt lenne egy honfitársunk, aki a forradalom alatt a harcokban elesett, vagy az, akit a kommunista Kádár terror rendszere halálra ítélt, s megkérdezné tőlünk: Ti megtettetek mindent, hogy a mi halálunk nem volt hiábavaló? - Önök mit felelnének...?

Köszönöm

Prof. Pintér Lajos

Az '56-os forradalom résztvevője

Veronai Tiszteletbeli Főkonzul